వాహన యోగం

రామ్మూర్తికి సూపర్నెంటుగా ప్రమోషన్ వచ్చింది ! ఆ విషయం వినగానే రెహమాన్ రామ్మూర్తి దగ్గరకు పరిగెట్టుకు వచ్చాడు.

"సార్ ! నిజమేనాసార్ ! మీకు ప్రమోషన్ వచ్చిందట కదా !" తనకే వచ్చినంత సంతోషంతో పొంగిపోతూ అడిగాడు.

"అవునోయ్ ! ఇప్పుడే తెలిసింది ! మన ఆఫీసరుగారు పిలిచి చెప్పారు !" అన్నాడు రామ్మూర్తి చిరునవ్వుతో.

"సార్ ! మీకు ప్రమోషన్ వచ్చింది గదా ! నాకిక బహుమానం ఇచ్చెయ్యాలి "

రామ్మూర్తి నవ్వాడు.

"అలాగేలేవోయ్ ! అప్పుడే మన వాళ్లందరూ టీ పార్టీకి అరేంజ్‌మెంట్సు చేస్తున్నారు !" అన్నాడు.

"అబ్బే ! నాక్కావలిసింది 'టీ' పార్టీ కాదండి !"

"మరేమిటి ?"

"సార్ ! అప్పుడే మర్చిపోయారా !" నిష్ఠూరంగా అన్నాడు రెహమాన్.

"ఏమిటో చెప్పవోయ్."

"నాకు మీ సైకిలు ఇస్తానన్నారుగా సార్ !" అని అడిగాడు.

రామ్మూర్తి పెద్దగా నవ్వాడు.

"సార్ ! మీరు సూపర్నెంటవగానే కారు కొనుక్కుని మీ సైకిలు నాకిస్తానన్నారు. మీరు సూపర్నెంటయ్యారు గదా ! ఇక వెంటనే కారు కొనుక్కోండి సార్ !"

అతని మాటలు వింటూ రామ్మూర్తి ఆలోచనలో పడ్డాడు.

"సార్ ! మళ్లీ సాయంత్రం కలుస్తానండీ" రెహమాన్ వెళ్లిపోయాడు.

రామ్మూర్తి అది గమనించలేదు. కొద్ది సేపు ఏదో తీవ్రంగా ఆలోచించి - ఆ తర్వాత తన కెదురుగా ఉన్న ఫైళ్లను ముందుకు లాక్కున్నాడు.

రామ్మూర్తి పదిహేనేళ్ల క్రితం ఆ ఆఫీసులో గుమాస్తాగా చేరాడు. సరిగ్గా ఆరోజునే రెహమాన్ ఆఫీసు ప్యూనుగా వచ్చాడు. ఒకేరోజు చేరడంతోపాటు - ఒకే వీధివాళ్లు కావడంతో వాళ్లిద్దరి పరిచయం స్నేహంగా మారడానికి ఎంతో కాలం పట్టలేదు. మతంగానీ, అంతస్తుగానీ వారి స్నేహానికి ప్రతిబంధకం కాలేదు. రోజూ కలిసి ఆఫీసుకు వెళ్లి తిరిగొచ్చేవారు.

మొదట ఇద్దరూ కొద్దిదూరం నడిచేవారు. ఆ తర్వాత రెహమాన్, రామ్మూర్తి సైకిలు వెనక కూర్చునేవాడు. అది కూడా రామ్మూర్తి బలవంతం మీదే.

"రెహమాన్ ! రోజూ బ్రతిమాలించుకోందే సైకిలు ఎక్కవా ఏమిటి ?" రామ్మూర్తి ఒక రోజు అడిగాడు.

"అది కాదండీ ! కానెందుకో సిగ్గుగా వుంటుంది !"

"సిగ్గా ! అదేమిటోయ్ ! వింతగా మాట్లాడుతున్నావ్ !"

"ఏమోనండీ" మొహమాటంగా అన్నాడు.

"రేపటినుండీ ఆ మొహమాటాలన్నీ పక్కనపెట్టి ముందు సైకిలెక్కు" అన్నాడు రామ్మూర్తి.

కాని రెహమాన్ ఎందుకో బిడియపడేవాడు. అటువంటి సందర్భంలోనే ఒకరోజు రెహమాన్ తన మనసులోని మాటను రామ్మూర్తి చెవిని వేశాడు.

"సార్ ! నాకొక కోరిక వుందండీ !"

"ఏమిటది ?"

"ఒక సైకిలు కొనుక్కోవాలనే కోరికండీ !"

రెహమాన్ చెప్పిన విషయం వినగానే అతనికీ హఠాత్తుగా తన మనసులోని కోరిక జ్ఞాపకం వచ్చింది.

"నాకూ వుందోయ్ ఒక కోరిక !"

"ఏమిటి సార్ అది !" రెహమాన్ ఆత్రంగా అడిగాడు.

"ఒక కారు కొనుక్కోని దాన్లో కూర్చుని హాయిగా తిరగాలని వుందోయ్ !"

రెహమాన్ ఆశ్చర్యపోయాడు.

"సార్ ! కారు కొంటారా." అతని కంఠంలో ఆనందం తొంగిచూసింది.

"అవునోయ్ ! ఈ వెధవ సైకిల్‌కి రోజూ ఏదో ఒక ట్రబులేనోయ్. కానీ రెహమాన్! నాలాటివాడు కారు కొనడం చాలా అసాధ్యమైన విషయం," రామ్మూర్తి విచారంగా అన్నాడు !

రామ్మూర్తి కుటుంబ విషయాలు తెలిసిన రెహమాన్ ఏమనలేకపోయాడు. కానీ తన మనసులోని మాటలను రామ్మూర్తికి చెప్పకుండా వుండలేకపోయాడు.

"సార్ ! మీరు కారు కొనుక్కుంటే మీ సైకిలు నాకిచ్చెయ్యండి."

"సరేలేవోయ్ ! అలాగేలే."

రెహమాన్ పొంగిపోయాడు.

"సార్ ! మీకు సూపర్నెంటు ప్రమోషన్ వస్తే కారు కొనుక్కోవచ్చుగా."

రామ్మూర్తి క్షణం ఆలోచించి -

" ఆ ! కొనుక్కోవచ్చు. కానీ ఆ ప్రమోషన్ రావాలి గదా." అన్నాడు.

"అల్లా దయవల్ల మీకు త్వరలోనే ప్రమోషన్ వస్తుంది సార్ ." రెహమాన్ నమ్మకంగా అన్నాడు.

రామ్మూర్తి నవ్వి వూరుకున్నాడు.

ఆ రోజు నుండే రెహమాన్, రామ్మూర్తికి త్వరలో ప్రమోషన్ రావాలని దేవుడిని ప్రార్థించసాగాడు.

ఇంటికి తిరిగి వెళ్లేటప్పుడు రోడ్డు మీద పోయే కార్లని చూడడం, వాటి మంచి చెడ్డలు చర్చించుకోవడం, ప్రస్తుతం వాళ్ల దినచర్యలో ఒక భాగమైపోయింది.

"సార్ ! సార్ ! ఆ కారు చూడండి ! ఎంత బాగుందో ! మీకు ప్రమోషన్ రాగానే అటువంటి కారు కొనాలండీ !" అంటూ రోడ్డు మీద పోతున్న కారుని చూపేవాడు రెహమాన్.

రామ్మూర్తి అటువేపు చూసి "అవునోయ్ ! ఆ కారు చాలా బాగుంది ! దాని పేరేమిటో !" అని అడిగేవాడు.

"అదా సార్ ! బహుశ 'బెంజ్' కారు అయివుంటుందండీ ! దాని ఖరీదు ఎక్కువ వుండదు ! కానీ చాలా బాగా పనిచేస్తుందండీ !" అంటూ ఆ కారుని వర్ణించి చెప్పేవాడు.

రామ్మూర్తి ఆసక్తిగా వినేవాడు.

కానీ నిజానికి రెహమాన్‌కి కార్ల గురించి ఏమీ తెలీదు. అయినా తెలిసినట్లు మాట్లాడే వాడు. ఇదేకాదు - ఇంకేదైనా సరే - తనకు తెలీని విషయం ఏదీ లేదన్నట్లు మాట్లాడడం అతనికి అలవాటు.

ఆఫీసులో - విస్కీ దగ్గర్నించి విమానాల వరకూ - ఎవరేది మాట్లాడినా -

" ఓ ! అదా సార్ ! దాని విషయం నన్నడగండి చెప్తాను," అంటూ చిలవలు కల్పించి చెప్పేవాడు. ఇక అవతలివాడు డంగైపోయి రెహమాన్ తెలివితేటల్ని తెగ మెచ్చుకునేవాడు.

"రెహమాన్ ! నీకు కార్ల గురించి ఎలా తెలుసోయ్ !" రామ్మూర్తి ఒకరోజు అడిగాడు.

"నేను ఒకప్పుడు కారు డ్రైవరుగా పని చేశాను సార్ !"

"అలాగా!" రామ్మూర్తి ఆశ్చర్యపోయాడు.

రెహమాన్ డ్రైవరుగా పని చేసింది నెల రోజులు మాత్రమే. అది కూడా జీప్ డ్రైవరుగా. ఆఫీసరుగారి జీప్ డ్రైవరు శెలవు పెడ్తే రెహమాన్ ఆస్థానంలో చేరాడు. డ్రైవింగులో తనకెంతో నేర్పు వుందని ఆయన్ని నమ్మించి ఆ వుద్యోగం సంపాదించాడు. కానీ ఆ నెల రోజుల్లోనే అయిదు ఏక్సిడెంట్లయ్యాయి. జీపులో పాడవని భాగమంటూ ఏదీ మిగల్లేదు.

ఆ ఆఫీసరు రెహమాన్‌ని నానాతిట్లు తిట్టి, ఆ జీపు బాగుచెయ్యడానికి అయిన డబ్బుని రెహమాన్ జీతం నుండి కట్ చేశాడు. కానీ ఆ విషయం రెహమాన్‌ని ఎక్కువ బాధించలేదు. తను ఆఫీసరుగారి జీపుని డ్రైవ్ చేశానని అందరితో గర్వంగా చెప్పుకునేవాడు.

"రెహమాన్ ! నువ్వు డ్రైవర్‌గా పని చేశావు కాబట్టి నీకు కార్ల గురించి బాగా తెలిసే వుంటుంది." అన్నాడు రామ్మూర్తి.

"అవున్సార్ ! కార్ల పుట్టుపూర్వోత్తరాలన్నీ నాకు తెలుసు." గర్వంగా చెప్పాడు రెహమాన్.

"అదుగో అటు చూడు ! ఆ పచ్చకారు బాగుంది కదూ ! నేనూ అటువంటిదే కొంటానోయ్ !" రామ్మూర్తి మరో కారుని చూపిస్తూ అడిగాడు.

రెహమాన్ పెదవి విరిచాడు.

"అబ్బే ! అదంత బాగా పనిచేయదు సార్ ! మీకు మంచి కారు నేను సెలక్ట్ చేసి పెడతానండీ !"

"అలాగే" రామ్మూర్తి బాధ్యతంతా రెహమాన్ మీద పెట్టేశాడు.

ఇంటికి వచ్చినా రామ్మూర్తి మనసంతా ఆ కార్ల చుట్టూనే తిరుగుతూండేది. తను కారు కొంటే దాన్ని పెట్టుకోవడానికి ఈ ఇంట్లో బొత్తిగా స్థలం లేదు. గారేజ్, పెద్ద గేటు, వున్న మరో ఇల్లు తీసుకోవాలి. కారుకి డ్రైవరుని పెట్టుకోవడం శుద్ధ దండగ. తనే డ్రైవింగ్ నేర్చుకోవడం మంచిది. అయితే తను కారు కొన్నాక డ్రైవింగ్ నేర్చుకోవాలా ! ముందే నేర్చుకోవడం మంచిదా ! ఇలా ఆలోచించేవాడు.

ఈరోజు కూడా కారు గురించి ఆలోచిస్తుండగా -

"ఏవిటండీ ! అలా కూర్చున్నారు ?" అంటూ రామ్మూర్తి భార్య పద్మ వచ్చి అతని ప్రక్కన కూర్చుంది.

"మరేంలేదు పద్మా ! మనం కొనబోయే కారుని గురించి ఆలోచిస్తున్నాను."

ఆ మాట వినగానే పద్మ క్షణంసేపు స్తబ్ధురాలైపోయింది. ఈయనకింకా ఈ పిచ్చి వదల్లేదా ? ఈమధ్య ఈయన ప్రతిరోజూ, ప్రతి క్షణం కారు గురించే మాట్లాడుతున్నారు.

అయినా కారు ఎలా కొందామని ఈయన వుద్దేశ్యం. తమకేమీ ఆస్తులు లేవు. ఆయన జీతం మీదే తను, ఇద్దరు పిల్లలు బ్రతకాలి! అంతేకాక ప్రతినెలా వందరూపాయలు పల్లెటూళ్లో అన్నగారి దగ్గరున్న తల్లిదండ్రులకు పంపిస్తారు. ఇక ఎలా కొంటారు కారు? ఏవిటో ? తన కసాధ్యమైన విషయం గురించి ఆలోచిస్తూ, ఆరోగ్యం పాడుచేసుకుంటున్నారు, అనుకుంటూ జాలిపడింది !

"పద్మా ! నాకు సూపర్నెంటుగా ప్రమోషన్ వస్తే కారు కొనగలనేమో కదా !" ఆశగా అడిగాడు రామ్మూర్తి.

పద్మ మాట్లాడలేదు. సూపర్నెంటు కాదు గదా, ఆఫీసరుగా ప్రమోషన్ వచ్చినా ఆయన కారు కొనలేరు. అది తనకు తెలుసు. అలా చెప్పి ఆయనని నిరుత్సాహ పరచలేదు. అందుకే కారు గురించి చెప్పినప్పుడల్లా మౌనంగా వుండిపోతుంది, లేదా సంభాషణ మార్చేస్తుంది.

"పద్మా ! రెహమాన్‌కి కార్ల గురించి బాగా తెలుసు ! అతడే ఒక మంచి కారు సెలక్ట్ చేసి పెడతానన్నాడు. పద్మా ! కారు కొన్నాక మనం ప్రతి రోజూ షికారుకి వెళ్లాలి.!"

ఇంతలో - "డాడీ ! ఈ లెక్క చెప్పవూ?" అంటూ కూతురు రావడంతో రామ్మూర్తి మాటలు ఆగిపోయాయి.

రామ్మూర్తి, రెహమాన్ ఎదురు చూసిన సమయం వచ్చింది. రామ్మూర్తికి సూపర్నెంటుగా ప్రమోషన్ వచ్చింది.

ఆ సాయంత్రం ఇంటికి తిరిగి వస్తున్నపుడు రెహమాన్ అన్నాడు.

"సార్ ! ఇక మీ కోరిక తీరినట్లేనండీ !"

తన కోరిక కూడా తీరబోతుందనే ఆనందం అతని మాటల్లో తొంగి చూసింది.

రామ్మూర్తి కూడా సంతోషంగానే వున్నాడు.

"అవునోయ్ ! అదుగో రెహమాన్ ! అటు చూడు ! ఆ కారు ఎలా వుందంటావ్?" రామ్మూర్తి అడిగాడు. ఈ రోజు రామ్మూర్తి ఎంతో ధైర్యంగా రోడ్డుమీద పోతున్న కార్లను చూడసాగాడు.

కొద్ది దూరం నడిచి - ఇద్దరూ రోడ్డు ప్రక్కనున్న టీ స్టాల్‌కు వెళ్లి 'టీ' త్రాగారు. ఆ తర్వాత రామ్మూర్తి ప్రక్కగా పెట్టిన తన సైకిలు స్టాండు తియ్యబోతుంటే -

"పది పైసలకే మీ అదృష్టం తెలుసుకోండి. రండి. రండయ్యా. ఆలస్యం చెయ్యకండి. ఖచ్చితమైన జవాబు. అబద్ధాలకి చోటు లేదు. ఒక్కసారి అడిగి చూడండి. మీకే తెలుస్తుంది." అన్న మాటలు విన్పించాయి. రామ్మూర్తి అటు చూశాడు.

రెహమాన్ కూడా అటువైపు చూస్తూ। "సార్ ! ఒక్కసారి అక్కడకు వెడదాం రండి'' అన్నాడు. రామ్మూర్తి కి కుతూహలం కలిగింది చిలకజోస్యం మీద.

ఇద్దరూ అతడి దగ్గరకు వెళ్లి పదిపైసలిచ్చారు. ఆ వ్యక్తి పంజరం తెరిచాడు. చిలక తన కెదురుగా ఉన్న అట్టల్లో ఒకటి తీసి అతడి ముందు పడేసింది. అతడు తీసి చదివాడు.

"త్వరలో మీకొక గొప్ప యోగం కలుగును."

అది వినగానే రామ్మూర్తి పొంగిపోయాడు. "రెహమాన్ ! విన్నావా ? నాకు యోగం పడ్తుందిట ! అంటే నాకు అపూర్వ వస్తువు ప్రాప్తిస్తుందన్నమాట !" అన్నాడు రెహమాన్‌తో.

"అంటే ! మీరు త్వరలోనే కారుకొంటారు సార్ ! దీనికిక తిరుగులేదండీ !" రెహమాన్ అన్నాడు.

ఇద్దరూ అక్కడ నుండి కదిలి ఇంటిదారి పట్టారు.

"రెహమాన్ ! కారు కొనాలంటే కనీసం పాతికవేలన్నా వుండాలేమో ?" అన్నాడు రామ్మూర్తి మధ్యదారిలో.

"అబ్బే ! అంత అవసరం లేదు సార్. పదిహేను వేలయితే చాలుతుంది.

"అంత తక్కువలో కారు వస్తుందంటావా ?"

"మీ కెందుకండీ ! నేను చూసిపెడతాగా" అన్నాడు రెహమాన్ ధీమాగా. రామ్మూర్తికి ఆశ్చర్యం కలిగించినా, రెహమాన్ మాటలని కాదనలేకపోయాడు. రెహమాన్ తలుచుకుంటే ఏదైనా సాధించగలడని రామ్మూర్తి నమ్మకం. "సరే రెహమాన్? ఇక భారమంతా నీమీదే పెట్టాను."

"ఏం ఫర్వాలేదు సార్ ! మీరు నిశ్చితంగా వుండండి ! వారం రోజుల్లో మీరు కారు కొంటారు !" అన్నాడు రెహమాన్.

ఆ రాత్రి రామ్మూర్తి ఏవేవో లెక్కలు వేశాడు. రెహమాన్ పదహేనువేలు అన్నాడు. కానీ అంతా కలిపితే ఇరవైవేలు దాటుతుంది. ఇప్పటికప్పుడు తన చేతిలో ఇరవైవేలు వుండాలి ! ప్రమోషన్ రావాలని కోరుకున్నాడు గానీ దాని వలన తనకు జీతంలో పెద్దగా పెరిగేదేమీ వుండదు. ఇక కారు కొనాలంటే పి. ఎఫ్. లోను తీసుకోవాలి. పద్మక్కూడా తెలీకుండా తను ఇన్నాళ్లూ కడుతున్న రికరింగ్ డిపాజిట్ మీద కూడా లోను తీసుకోవాలి. ఇంతా చేస్తే అంతా కలిపి పదివేలు అవుతాయేమో ! మిగతా డబ్బు ఎలా ?

చూద్దాం కానీ, తనకు వాహన యోగం వున్నదనీ - అదికూడా త్వరలోనేననీ చిలక జోస్యం చెప్పింది కదా ఏమవుతుందో ! అదృష్టం కలిసి వస్తే ఎక్కడినుంచైనా డబ్బు రావచ్చు ! ఏం జరుగుతుందో చూడాలి.

అనుకుంటూ కళ్లు మూసుకున్నాడు.

* * *

రెండు రోజులు గడిచాయి.

ఒకరోజు సాయంత్రం, రామ్మూర్తి, రహమాన్ ఆఫీసు నుండి తిరిగొస్తున్నారు. రామ్మూర్తి సైకిలు నడిపించు కొస్తుంటే రహమాన్ ప్రక్కన నడుస్తున్నాడు.

"రెహమాన్, ఇవాళ ప్రొద్దున ఈ సైకిల్ కదలనంటూ కూర్చుందయ్యా ! కష్టపడి నడిపించుకు తెచ్చాను!" అన్నాడు రామ్మూర్తి.

"ఇంకెన్ని రోజుల్సార్, రేపో, మాపో కారు వచ్చేస్తుంది ! ఈ సైకిలు నాకిచ్చేద్దురు గాని!"

"ఈ డొక్కు సైకిలు నీ కెందుకయ్యా"

"అబ్బెబ్బె ! అలా అనకండి! ప్రస్తుతం ఇదే నాకు విమానం."

రామ్మూర్తి అతని మాటలు విన్పించుకోకుండా -

"రెహమాన్ ! అటుచూడు !" అన్నాడు. రెహమాన్ చూశాడు.

రోడ్డు ప్రక్కగా ఎవరిదో ఇంటి ముందు ఆగి వుందొక బిస్కెట్ కలర్ కారు. సాయంత్రపు నీరెండలో మిలమిల మెరిసిపోతోంది.

"అవున్సార్ ! చాలా బాగుంది" రెహమాన్ మెచ్చుకున్నాడు.

"ఒక్కసారి ఆ కారు దగ్గరికెళ్ళిచూద్దాం రా !" అంటూ రామ్మూర్తి కారుకి కొంచెం దూరంలో తన సైకిలు పెట్టి స్టాండు వేశాడు.

తను కారు దగ్గరకు వెళ్లాడు. రెహమాన్ కూడా అతడితోపాటు కారు దగ్గరకు వచ్చాడు. ఆ కారుకి సంబంధించిన వాళ్లెవరూ ఆ చుట్టు పక్కల కన్పించలేదు.

రామ్మూర్తి ముందుకు వంగి స్టీరింగుని చూస్తున్నాడు.

"సార్ ! ఈ కార్లో రేడియో కూడా వుంది చూడండి !" రెహమాన్ రేడియో మీద చెయ్యి వేశాడు.

రామ్మూర్తి రేడియోని ట్యూన్ చెయ్యబోయాడు.

ఇంతలో ఇద్దరి బుజాలమీద రెండు చేతులు పడ్డాయి. వెయ్యిటన్నుల బరువు పడినట్లు ఇద్దరూ వంగిపోయారు.

"దొంగనాయాళ్లల్లారా ! కారుని దొంగిలిద్దామనుకుటున్నారా !"

"లేదు సార్ ! మేం దొంగలం .... !" రెహమాన్ మాట పూర్తి కాకుండానే మరో దెబ్బపడ్డది. ఇద్దరికీ స్పృహ తప్పింది.

తిరిగి కళ్లు తెరిచేసరికి ఎదురుగా పోలీస్ స్టేషన్ గోడలు కన్పించాయి.

పోలీసు ఇనస్పెక్టరు లాఠీతో ఇద్దరినీ తట్టుతూ । "మీ రిద్దరూ కొత్త దొంగల్లా వున్నారు. ఏ వూరు నుండి వచ్చార్రా మీరు ?" అన్నాడు.

"వారం క్రితం రెండు కార్లు పోయాయని మనకు రిపోర్టు వచ్చింది సార్ ! బహుశ వాటిని కూడా వీళ్ళే దొంగిలించి వుంటారు !" కానిస్టేబుల్ ఇనస్పెక్టరుతో అంటున్నాడు.

రామ్మూర్తికి తలకొట్టేసినట్లు అయింది. సిగ్గు, అవమానంతో తలెత్తలేకుండా ఉన్నాడు.

రెహమాన్ భయంతో వణికిపోతున్నాడు. "లేదు సార్ ! దొంగలంకాదు ! ఆయన సెక్షన్ సూపర్నెంటుగారు ! నేను ప్యూనుని. కావాలంటే మా ఆఫీసరుగారికి ఫోనుచేసి కనుక్కోండి !" ఏడుపు గొంతుతో అన్నాడు రెహమాన్.

ఇనస్పెక్టర్ నమ్మలేదు.

"అయితే కారుదగ్గర కెందుకెళ్లారు ?"

రెహమాన్ ఏడుపు దిగమ్రింగి సమాధానం చెప్పాడు. "సార్ ! అయ్యగారికి ప్రమోషన్ వచ్చింది ! కారు కొనుక్కోవాలనుకుంటున్నారు ! ఆ కారు బాగుంది. అటువంటిది కొనాలని వుందంటే దగ్గరికెళ్లి చూస్తున్నాం. అంతే సార్ !" అన్నాడు.

ఇనస్పెక్టర్ రామ్మూర్తిని పై నుండి క్రిందవరకూ చూడసాగాడు.

" ఈ కాలంలో ఎవరు దొంగలో ఎవరు దొరలో తెలీకుండా వుంది. ఏదీ మీ ఆఫీసరు నెంబరు చెప్పు!" అన్నాడు ఇనస్పెక్టర్.

రెహమాన్ చెప్పాడు.

ఇనస్పెక్టర్ ఫోను చేతిలోకి తీసుకుని డయల్ చేయసాగాడు. రెహమాన్ ఆయనవేపు ఆత్రంగా చూస్తున్నాడు. రేపటినుండి ఆఫీసరు ముందు ఎలా తలెత్తుకు తిరగాలా అని ఆలోచిస్తూ మథనపడి పోతున్నాడు రామ్మూర్తి.

ఇంతలో -

"హల్లో ఇనస్పెక్టర్‌జీ ! ఏం చేస్తున్నారు !" అంటూ నలభై ఏళ్ల వ్యక్తి లోపలకు వచ్చాడు.

ఇనస్పెక్టర్ తలెత్తి అతనివేపు చూసి -

"డాక్టరుగారా ! రండి, రండి !" అంటూ ఆహ్వానించాడు నవ్వుతూ.

డాక్టరు భానుమూర్తి కుర్చీలో కూర్చోబోతూ రామ్మూర్తిని చూసి -

"అరె ! రామ్మూర్తిగారా ! మీరిక్కడ వున్నారేమిటి ?" అంటూ లేచి దగ్గరికొచ్చాడు.

"భానూ ! ఈయన నీకు తెలుసా ?" ఇనస్పెక్టర్ అడిగాడు.

"తెలియడమేమిటి ! మా ఇద్దరిదీ ఎన్నో ఏళ్ల పరిచయం ! ఇద్దరం ఒకే వీధిలో వుంటున్నాం. వీరీమధ్యనే సూపర్నెంటుగా ప్రమోట్ అయ్యారు. అంతేకాదు. వీళ్ల ఆఫీసరు గారితో చెప్పి నాకొక మహోపకారం చేశారు కూడా ! వీరికి నేనెంతో ఋణపడివున్నాను."

భానుమూర్తి గబగబా చెప్పాడు !

ఇనస్పెక్టర్ చేతిలోని ఫోన్‌ని తిరిగి పెట్టేశాడు.

"రామ్మూర్తి గారూ ! మీరిక్కడ ఉన్నారెందుకు ? అరె ! నుదుటి మీద ఈ దెబ్బలేమిటి ! ఏం జరిగింది ?"' భానుమూర్తి ఆత్రంగా అడిగాడు.

"నేను చెప్తాను వినరా!" అంటూ ఇనస్పెక్టర్ జరిగింది చెప్పాడు.

"ఎంత పొరపాటు జరిగింది. ఒరేయ్ ఇనస్పెక్టరూ ! అందరినీ దొంగలుగా భావిస్తే చాలా ప్రమాదంరా ! చెవులనే కాదు, కళ్లనీ వుపయోగించడం నేర్చుకో !" అన్నాడు భానుమూర్తి.

"అదికాదురా ఆ కారుగలాయన చాలా నమ్మించాడు."

"ఇంతకీ ఆయనేడీ ?"

"లేడు ! నెంబరిచ్చి వెళ్లిపోయాడు."

"సరే ! జరిగిందేదో జరిగింది, నేను రామ్మూర్తిగారిని వాళ్లింటి దగ్గర దింపి వస్తాను"

"సరే!" ఇనస్పెక్టర్ రామ్మూర్తి వేపు చూస్తూ - "సారీ ! రామ్మూర్తిగారూ ! పొరపాటయింది. ఏమీ అనుకోకండి" అన్నాడు.

రామ్మూర్తి మాట్లాడలేదు. అతనింకా షాక్‌నుండి తేరుకోలేదు. రెహమాన్‌కి మాత్రం చాలా ఆనందంగా వుంది. "డాక్టరుగారి పుణ్యమా అని ఆపద నుండి బయటపడ్డాం. లేకపోతే ఎంత గొడవయి పోయేదో" అనుకున్నాడు.

భానుమూర్తి తన కారు దగ్గరుకు వచ్చి వెనక డోర్ తీశాడు. "ఎక్కండి మూర్తిగారూ," అన్నాడు.

రామ్మూర్తి, రెహమాన్ ఎక్కారు.

భానుమూర్తి వాళ్లను మొదట తన డిస్పెన్సరీకి తీసుకెళ్లి దెబ్బలు తగిలిన చోట మందువేసి కట్లు కట్టాడు. ఆ తర్వాత రామ్మూర్తి ఇంటి దగ్గరికి తీసుకెళ్లాడు.

రామ్మూర్తి, రెహమాన్ కారు దిగి ఆయనకి కృతజ్ఞతలు చెప్పారు. కారు కదలి పోయింది.

పద్మ కారు చప్పుడు విని గుమ్మం దగ్గిరికి వచ్చింది.

"ఎవరిదండీ ఆ కారు ?" అంది లోపలి కొస్తున్న భర్తని చూస్తూ.

"మనది మాత్రం కాదులే " చిరాకు పడుతూ లోపలకు వచ్చాడు రామ్మూర్తి.

"అదేమిటండీ ఆ కట్లేమిటి ? ఏమయింది ?" పద్మ కంగారుగా అడిగింది.

సమాధానం చెప్పకుండా రామ్మూర్తి కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

"అయ్యగారి సైకిలుకి యాక్సిడెంటయిందమ్మా !" అన్నాడు రెహమాన్.

"ఏం ప్రమాదం లేదుగదా !" అంది రామ్మూర్తి నుదటిమీద చెయ్యి వేసి.

"ఏం లేదులే !" అన్నాడు రామ్మూర్తి కుర్చీలో వెనక్కివాలి కళ్లు మూసుకుంటూ.

"ఇంతకీ మీ సైకిలేదీ ?" అడిగింది పద్మ.

రామ్మూర్తి వులిక్కిపడి కళ్లు తెరిచాడు.

"అవును ! తన సైకిలేదీ ? ఆ కారు దగ్గరే స్టాండువేసి నిలిపాడు ! నలుగురూ తిరిగే రోడ్డు అది. ఇంకా వుంటుందా ?" అనుకుంటూ రెహమాన్ వేపు చూశాడు.

రెహమాన్ అతని చూపుల్లోని భావాన్ని గ్రహించి "సార్ ! ఆ సైకిలుని నేనిప్పుడే తీసుకొస్తాను" అంటూ వెళ్లిపోయాడు.

కానీ అతడా రాత్రి మళ్లా రాలేదు. రామ్మూర్తి తనకిక సైకిలు లేదని నిర్ధారించుకున్నాడు.

* * *

మర్నాడు వుదయం తొమ్మిదిగంటలకు రెహమాన్ రామ్మూర్తి దగ్గరకు వచ్చాడు.

రామ్మూర్తి పద్మతో చెప్పి ఆఫీసుకు బయలుదేరాడు. ఇద్దరూ మౌనంగా నడవసాగారు.

"సార్ ! మీ సైకిలు కన్పించలేదండీ" రెహమాన్ మెల్లగా చెప్పాడు.

రామ్మూర్తి మాట్లాడలేదు.

ఇద్దరూ పదిగజాల దూరంలో నున్న బస్సుస్టాపుకి వచ్చారు. బస్సు రెడీగా వుంది. ఇద్దరూ బస్సు ఎక్కారు.

"పది పైసలకే మీ అదృష్టం తెలుసుకోండి ! రండి సార్ ! రండి !" మాటలు విన్పించి రామ్మూర్తి కిటికీలో నుండి బయటికి చూసాడు.

అతని మనస్సులో ఏదో భావం తళుక్కుమంది హఠాత్తుగా అన్నాడు -

"రెహమాన్, మనకు దిగులెందుకయ్యా ! ఘనం కోరుకున్నట్లుగానే మనకు వాహన యోగం పట్టింది గదా ! లక్షరూపాయలు ఖరీదుచేసే ఈ బస్సులో రోజూ ఎక్కి ఆఫీసుకెళ్లడం నిజంగా ఎంత అదృష్టమో తెలుసా !" అని నవ్వాడు.

కానీ రెహమాన్ నవ్వలేకపోయాడు. అతని కళ్లముందు రామ్మూర్తి సైకిలు మెదుల్తోంది.

"ప్చ్ ! వాహన యోగం !" అనుకున్నాడు రెహమాన్ విచారంగా.